

ved 1ste og ved 2den Behandling har erklæret, at jeg ikke vil kunne gaa ind paa en saadan Bestemmelse, er det, som jeg ved Slutningen af 2den Behandling gjorde opmærksom paa, ikke begrundet i, at det vilde være en ligefrem Forandring i Valgmenighedsloven, hvilket synes at være forudsat ogsaa af det ærede Udvalg, men jeg erklærede utrykkelig, at min Mening var den, at man ved at gaa ind paa en saadan Bestemmelse vilde foregribe den Afgjærelse, som i sin Tid maatte finde Sted, naar Valgmenighedsloven kommer paa Bane; det anser jeg for at være aldeles uimodsigeligt. Det er ganske vist, at man ved nu at fastslaa en Sætning som den, at 10 Sognebaandslødere kunne fuldt disponere over Kirken — jeg taler for Dieblirket aldeles ikke om selve Bestemmelsens Bestaafenhed i og for sig, eller om, hvad der kan tale for og imod den — paa en væsentlig Maade allerede ogsaa har afgjort Spørgsmaalet med Hensyn til Valgmenighedsloven; men jeg anser ikke dette for at være Stedet til at gjøre det, saa meget mindre som Tanken med den hele Paragraph kun har været at ville overføre de Bestemmelser, der nu ere stribne i Anordningsform, til Lovsform, og som selve Bestemmelsen desuden kommer i en mærkelig Uoverensstemmelse med en tidligere Bestemmelse, der blev berørt af den ærede sidste Taler. Det lader sig ikke negte, at det tager sig noget besynderlig ud at sige: Til at raade over Kirken til almindelig Gudsdyrkelse hører der enten en Overenskomst imellem Præsten og Menigheden eller i alt Fald imellem Præst og et Flertal af Menigheden, men saa snart der blot er 10 Sognebaandslødere, skulle de have fri Raadighed over Kirken. Det forekommer mig saaledes, at man maa erkjende, at der her frembyder sig Betænktheder, som maa medføre, at en Kirkeminister maa have Ret til at sige, at han ikke ser sig i Stand til at gaa ind paa saadanne Puncter. At sige Betænktheder foreligge, tror jeg ikke kan negtes, og det forekommer mig virkelig derfor forunderligt, at man, efter at man har stillet sig paa den Maade, som man har, ved selv at indbringe et Lovforslag, der ikke havde en saadan Bestemmelse; dog vil sige, at dersom den ikke bliver vedtagen, vil man ikke gaa ind paa

Loven. Derved kan jeg ogsaa bevare en Slags Forespørgsel, der blev rettet til mig fra den ærede Ordfører for Forslaget under Nr. 7 (Schleppegrell). Dersom, hvad jeg ikke forudsætter, Loven fra Rigsdagens Side skulde blive endelig vedtagen med en saadan Bestemmelse, trods, hvad der fra min Side er blevet gjort gjældende derimod, vil jeg ganske vist ikke se mig i Stand til at forelægge Loven til kongelig Stadfæstelse.

Ordføreren: Jeg maa tilstaa, at jeg, uagtet jeg med Opmærksomhed har hørt, hvad den ærede Formand for Udvalget (Casse) og den ærede Minister have udtalt om dette Punct, dog endnu ikke er i Stand til at forstaa den store Betydning, som de lægge i, at denne Ret negtes de 10 Sognebaandsløserfamilier. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) udtalte sig, som om vi derved vilde danne mindre Sogne i Sognet, mindre Valgmenigheder osv. Men det ærede Medlem lægger jo ikke Mærke til, at den Ret, som Sognebaandsløserne i saa Henseende efter hans Formening skulde faae, have de allerede ifølge Loven om Sognebaandets Løsning. Ifølge den kan man jo ikke alene løse Sognebaand til en anden Præst, men ogsaa faae denne til at komme til sit Sogn og der holde fuld Guds-tjeneste for de Paagjældende, kun at dette ikke sker i Kirken. Foraavidt der derved dannes et mindre Sogn i Sognet, have de Paagjældende altsaa allerede siden 1855 haft denne Ret ifølge den bestaaende Lovgivning, og Alt, hvad der her indrømmes dem ud derover, er er jo slet ikke Andet, end at de Paagjældende, ligesom de allerede ifølge den kongelige Anordning have Lov dertil med Hensyn til enkelte kirkelige Handlinger, ogsaa faae Ret til at faae deres Præst til at prædike for dem i Kirken i Stedet for i Hus, Lade, Gaard, Have, eller hvor det nu kan være. Hvorledes kan man

Retfælsse.

Sp. 3874. Lin 6—5 f. n.: „Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (C. B. Minnestad)“, læs: „Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Brix)“.